

PISMO DRUGARU V LJUBLJANA

Velengrad, 1. 10. 1995

Dragi prijatel!

Izvini me, ker nisam pisao že tri leto pismo za tebe. Sve ga veš kako veoma teško, prostoga cajta si vzameš u te naporne dane ko gradimo humano držtvo, bratstvo i jedinstvo. Mora da ti priznam fejest ga delam, u šiht sam od zjutar pa do 4–5 popoldan, pol pa grem na sestaneka. Tam se dogovore o načinu borbe protiv onih neprijatelja. Povsod ima dost tih človeka, koji sanjaju prošlost, neku federaciju, koja je to jaka fora. Uglavnom, ti so človeki pohapsani, žive u baraku na rub mesta. Imamo jih na stalno osmatranje in strogu kontrolu milice in armija. I treba tako sa njih, sve smo že prenežn. Prošli teden sam osobno slišo človeka, ki je u kafanu »Radnički klub« izvikivao parole »Slovenija–republika«. Okolica ga je slušala, smejala se i plačala mu dost pira, ker su mislili, da je izmešan u glavu. A jaz sem ozbilno zavzel stav, da je to neprijatelj. Tražio sam telefon od kelnerco in ona »prosim, izvolite, kar uporabite ga«, je rekla. Zamisli, bog te mazo, još govori taj jezik iz prošlosti, jezik tamnog in mračnog doba. Preko knof–mikrofona u moj plašč, poklicio sam milicijo, u dve minute bili su u kafanu, otpelal so jih oba sa plavi kombi. Teško je.

Prošli tedan, sam dobio dozvolu (po dost cajta) za putovanje u Celenovo. Nebi ga ni prosio, da tam nemam svoju hčer u internatu. Objava, bila je samo za tri ure, tako da sam na hitar od nje izvedu, kako lepo se devojčica ima. Znaš, upisala je študij ot zgodovine, dete, da ga poželi svaki starš. Od sreću sam je na kraju objeo i pustio i suzu. Tako velka su nam že deca. Al cajt gre.

Elektrana za struju, naš ponos, bolan, sve dela ko švicarski sat. Još uvek. Če ti povem po resnic, u okolicu

nema več dost dreves. Oni sa planine su prišli u dolina in delajo na zaštitu od radioaktivnosti i hudournika. To je znaš ono kad voda gre pa sve opere. Su kar pridn. U blizini Velengrada, u Šljunčanom selu, oni delajo na izgradnju visoke peči. Prišli su i neki kineski seljaci koji maju dosta izkušnja u tome. Tu je bliz elektrarna i evo ti racionalnosti u transport struje. Veoma kmalu bomo imel prvu tonu čelika.

Ortak! Počas gre pisem k koncu. Kako da te obiskam v Ljubljana? Cajta ni dost, pa tud dovolenje bom težk dobio, možda u pet leto. A dal ima i smisla, ker treba delat. Fejst mam rad Jugoslavijo in to jedost, duša mi mirna.

Če nisi sve razumeo, ne bit jezan. Hodim tu na večernju školu u tečaj srbovenščine. Nije to teško, ali useen treba to isperfekcionirat. Tako ti je to za bolš i lepš živlejne.

Lep pozdrav, dragi moj kamerat!